

[Erik Eriksen.]

vi betragter situationen ud fra et liberalt synspunkt. Det er forresten noget, vi ser i administrationen den ene gang efter den anden. Lad mig nævne sådan en ganske lille interessant ting som afskedigelsen af klitarbejderne, fordi de var medlemmer af Kristeligt dansk Fællesforbund i stedet for af den almindelige arbejdsløshedskasse. Det er jo i og for sig ganske interessant og oplysende for, hvad man ville gøre, hvis man virkelig have magt, som man har agt. Nu ved jeg ikke, hvordan det er gået med denne sag; det kunne forresten være interessant at få lidt nærmere at vide om, hvorvidt der er sket noget, eller om sagen skal ligge ganske stille, indtil der altså bliver dette flertal, der fører en klar socialistisk politik. Men vi føler også regeringens mål i administrationen af hele det handels- og erhvervspolitiske lovgivningsområde, ganske som det kan påpeges som et karakteristisk træk ved de lovforslag, regeringen forelægger rigsdagen, at de så at sige altid er formet således, at mest mulig frihed er berøvet borgerne, som derefter får anvisning på at søge ministeriet eller en anden embedsmandsinstitution, hvor dispensation kan gives. Det er klart, at sådan noget giver et umådelig stort administrationsapparat og giver grobund for kontor- og papirvælde, som stjæler alt for megen tid.

Nu vil jeg ingenlunde her sige, at de enkelte ministre ikke er dygtige folk — den tale har jeg set en gang imellem. Jeg vil sige tværtimod, ellers havde det f. eks. heller ikke været sådan, at nogle af dem kunne blive siddende som ministre så nederdrægtigt længe som en snes år. Det er slet ikke det, jeg tænker på. Men selvom jeg har sagt, at jeg mener, de er dygtige folk, kan jeg dog ikke sige det helt så enkelt og stærkt som den højtærede undervisningsminister. Hvis man vil have en virkelig autoritativ bedømmelse af de enkelte ministres kvalifikationer, så skal man læse en tale, som den højtærede undervisningsminister har holdt i sin valgkreds — den er refereret meget udførligt i hans partiblade i Nakskov. Bladet begynder med at fortælle, at det var et næsten 2 timer langt foredrag, og det var bygget op på en meget interessant måde, idet ministeren præsenterede samtlige sine kolleger for forsamlingen, han gav en kort rammende karakteristik af hver enkelt og skildrede så derudfra deres indsats i lovgivning og administration. Og jeg tør vel nok sige, der var smæk for skillingen!

Om den højtærede finansminister gav den højtærede undervisningsminister den for-

bløffende oplysning, at han havde „fået den store skattekommissions arbejde afsluttet“. Om den højtærede kirkeminister sagde han noget, som var knap så galt lige i starten, for han begyndte med at fastslå, at han hedder Frede — det troede jeg iøvrigt, partifællerne vidste, men altså, han hedder Frede, og han er en meget fredelig mand. Men dernæst fastslår den højtærede undervisningsminister, at kirkeministeren er blevet „berømt i hele den protestantiske verden“. Derefter går han over til at tale om den højtærede boligminister, som han kalder for den stærke smed, og han er sandelig også kommet godt frem — det er dog næppe ved sine fortjenester som boligminister, går jeg ud fra —, for den højtærede undervisningsminister fastslår nemlig, at „den stærke smed har opnået international anerkendelse“.

Derefter vender han sig til handelsministeren, og dér tillader han sig, ja, ikke tillader sig, for det kan jo være så rimeligt, at drage en sammenligning mellem den nuværende højtærede handelsminister og de tidligere, og her må jeg måske også citere ordret, for jeg synes, det er så herligt:

„Jens Otto Krag, handelsminister.“
Punktum.

„Ja, vi husker jo Villemoes, venstres handelsminister, som var helt umulig. Efter ham kom Axel Kristensen, kaldet „Tyren i en porcelænsbutik“. Han lavede en masse ulykker.“

Og derefter opregner han den højtærede handelsministers socialdemokratiske dyder.

Endelig siger han om en anden kollega, fru Fanny Jensen, noget, som jeg helt kan tiltræde: „Hun er uden portefølje, men ikke uden charme.“ Alt taget i betragtning vil jeg sige, at det kan være en såre fornuftig betragtning, også fra den højtærede statsministers side.

Men iøvrigt vil jeg henvise ærede medlemmer til selv at læse denne tale — der er forresten også en analyse af dele af den højtærede udenrigsministers garderobe, idet dennes røde seler bliver nævnt.

Jeg har nævnt dette, for den højtærede undervisningsministers gennemgang af de enkelte ministres forhold er jo ikke alene interessant, men også morsom, og den lyser af megen regeringsglæde, samtidig med at talen, om jeg så må sige — selvom det altså er en professor, der har holdt den —, er lagt i et plan, hvor vi allesammen har mulighed for at følge med. På sin vis, vil jeg påstå, virker den højtærede undervisningsminister mere morsom end selv hans kollega socialministeren, der skriver på vers.

Men altså, jeg tvivler ikke på ministrenes